

1

Vallongue, 1967

Vincent notnou chvíli pozoroval závod obou dětí, které plávaly vedle sebe a prudce rozrážely vodní hladinu. Od začátku prázdnin spolu neustále závodily v běhu, na kole nebo v řece a jejich soupeření přivádělo všechny k zoufalství.

Tiphaine stála na břehu a hlasitými výkřiky povzbuzovala bratra a bratrance; jednou rukou si stínila výhled, ve druhé svírala stopky a měřila jejich výkony. Opodál pod slunečníkem pospávala Magali zmožená obvyklým koktejlem alkoholu a prášků. Vincent odvrátil pohled, nechtěl, aby ho ovládly city. Odmítal ji litovat, ale nemohl se od ní úplně odpoutat. Jejich manželství skomíralo, nemělo smysl si nic nalhávat a skutečnost, že ji stále miloval, situaci jen komplikovala.

Zvolna se vydal po prašné cestě stoupající do prudkého kopce. Pokud chtěl rukopis dokončit dřív, než se vrátí do Paříže, musel se pustit do práce. Neoddělitelnou součástí kariéry každého soudce bylo publikovat. Nemohl se omezit jen na rozlousknutí případu a vynesení rozsudku, musel také psát. Aby právo někam posunul. Aby se budoucí generace studentů mořila nad jeho knihami... Směšná představa!

Přinutil se přidat do kroku. Každodenně si vyčítal, že se dostatečně nevěnuje sportu, ale téměř veškerý čas trávil zavřený ve své přízemní kanceláři nad tou zpropadenou knihou a na nic jiného mu čas nezbyval.

Když vystoupal nahoru, dopřál si pár minut a pozoroval krajinu. Vpravo v údolí byly vidět narůžovělé střechy Vallongue a výš nad nimi modravé obrysy Alpilles. To místo miloval už od dětství a nepřestal ani v mládí, ani když ho později jmenovali soudcem v Avignonu. Tady ve Vallongue potkal jednoho léta Magali, do které se bezhlavě zamiloval. Tady se narodily jejich tři děti. A přesto...

Vyndal ruce z kapes a pustil se dolů po mírném svahu, který vedl k domu. *Nedávej ruce do kapes!* Tu větu mu babička opakovala snad tisíckrát. *Zaprvé si je tím ničíš a zadruhé vypadáš nejistě.*

Clara byla stále stejně obdivuhodná, i když jí bylo osmdesát pět let. Hlava rodiny, strážkyně rodu. I nadále si zachovávala vybrané způsoby vštípené přísnou výchovou uplynulého století, neopouštěl ji smysl pro humor a schopnost nakládat s portfoliem cenných papírů. Kdysi v mládí to byla krásná žena, později energická organizátorka a všechna vnoučata i pravnoučata k ní měla velmi blízký vztah. Tak silný, že zamlčela otřesné drama, které je před několika lety velmi bolestně rozdělilo. Aby děti Claru ušetřily, rozhodly se mlčet, ale úmluva byla velmi křehká: zloba a zášť mohly mezi nimi propuknout kdykoliv.

Podél cesty lemované platany a břestovci si Vincent všiml vypletých záhonů s růžemi. To byla Alainova práce, dbal na to pokaždé, když Clara přijela. Hned pod okno jejího pokoje pro ni vysadil trochu tymiánu, rozmarýn a levanduli, protože tu vůni Clara milovala.

„Podívej se, drahoušku, na tuhle růži!“ zahlaholila zvučným hlasem stará paní. „Nemohla jsem ji tu nechat a utrhla jsem ji.“

Neslyšel babičku přicházet a najednou stála před ním.

Okázale nesla hůlku se stříbrnou rukojetí, sloužila jí jen k tomu, aby s ní ve vzduchu obratně kroužila a dodávala důležitosti svým slovům. V horní kapse lněné safari blůzy se skvěl ohromný květ bílé růže.

„Ty dnes po obědě neodpočíváš?“ dělал si starosti Vincent.

„Nepokládej takové zbytečné otázky, víš dobře, že přes den nikdy nespím! V mém věku už člověk spánek nepotřebuje.“

Zavěsila se do vnuka a vedla ho k domu.

„Můj milý Vincente. Nevypadáš dobře, moc pracuješ... Kam se všichni poděli?“

„Jsou u řeky.“

„No jistě! A kdo dává pozor na děti?“

„Madeleine, Helen...“

„Tak to si se mnou můžeš vypít ledový čaj.“

Odjakživa ho měla ze všech vnoučat nejradši a mohla už jen doufat, že to ostatní nevnímají. Ve velké kuchyni byly kvůli vedru stažené žaluzie. Pokynula mu, aby se posadil, a sama vyndala z lednice karafu. Na příborníku byla vyrovnaná modrá keramika z Aubagne, která zářila ve slunečních paprscích pronikajících žaluziemi. Nad miskou s fíky poletovala bzučící moucha.

„Kdy odjíždíš?“ zeptala se ho klidným hlasem.

„Příští týden. Prázdniny u soudu končí.“

„A co tvá kniha? Dokončíš ji?“

„Doufám.“

Znal ji příliš dobře, než aby neuhodl, že po těchto bezvýznamných otázkách přejde k těm podstatným, a tak ho ani nepřekvapilo, když dodala:

„A už ses rozhodl ohledně Magali?“

„Ne, nevím, co mám dělat,“ přiznal s povzdechem.

Žádný z oslovených doktorů nebyl schopný ji vyléčit.

Z jednoduchého důvodu: nebyla nemocná, byla prostě jen vykořeněná. Ztracená, neschopná se sebrat, bez vůle, nevěděla, čeho se chytit.

„Kvůli dětem nemůžeš věci jen tak nechat být,“ vmetla mu Clara. „Odvez je do Paříže, mohou bydlet na avenue Malakoff.“

„Chceš, abych jí vzal děti? Ale to je všechno, co má!“

„Ne, Vincente... Především má tebe a ty jsi skvělý manžel. Bydlí tady, v tomto krásném domě, má k dispozici peníze, aby mohla dělat všechno, co ji napadne, je mladá a krásná. Přesto se o všechno místo ní stará Helen. Je to až neuvěřitelné, jakou pozici během tak krátkého času ta mladá Irka získala! Uvědomuješ si to vůbec? Ty sneseš, aby tvoje syny a dceru vychovávala cizinka, i když je velmi milá, přestože je tu jen zaměstnaná?“

„Babi! Helen už teď patří do rodiny...“

„Nedělej se hloupější, než jsi!“ vykřikla nesouhlasně Clara a bouchla do stolu.

To gesto pro ni bylo tak příznačné, že se Vincent pousmál a potichu pronesl:

„To všechno vím, nicméně v jejich věku je dětem lépe u matky. I když to není matka ideální.“

„To jsi vystihl naprosto přesně!“

Clara natáhla ruku k misce s ovocem, vzala si meruňku a opatrně ji rozpůlila. Beze slova si na ní pochutnávala, pecku odložila do popelníku a teprve potom znovu obrátila svou pozornost k Vincentovi. Doposud se držela zpátky a do ničeho nezasahovala, ale teď se věci musely dát do pohybu. Bude mu pětatřicet, je pohledný, přitažlivý, skvělý a ona ho nenechá, aby všechno zkazil a jen netečně přihlížel.

„Nejhorsí je,“ pokračovala přesvědčeně, „že jim chybíš, ať už si myslíš cokoliv. Především svým synům.“